

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ieremiæ Prophetæ Threni Carmine redditi

Latomus, Jacobus

Antverpiae, 1587

Capvt II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69084)

CAPVT II.

Aleph.

Quam Domini ira furēs nebulosa nocte Sionē
 Inuoluit? quā nunc discolor illa sibi est?
 Concidit à cęlo decor Israēlis, humique
 Iplius species præcipitata iacet.

Quum fureret Dominus, liquit, velut immemor, illā
 Subdita sella suo quæ solet esse pedi.

Beth.

Quicquid erat specie insigni spectabile, vertit
 In præcep̄s, veniæ nec tulit esse locum.
 Inque furore domos, & propugnacula, & arces
 Diruit, & plano reddidit æqua solo.

Cuncta prophanauit præclari insignia regni,
 Cum procerum turba, principibusque viris.

Gimel.

Robora confregit furiata feruidus ira,
 Gens quibus Isacidum nobilis antè fuit.
 Deseruit bello miseros, & ab hoste retraxit,
 Auxilio quoties debuit esse, manum.
 Ast in Thariadas flagrans incanduit, acri
 Obuia per gyrum non minus igne vorans.

Daleth.

Haud secus ac hostis, tenso nos pertulit arcu,
 Et dedit in nostrum tristia tela caput:
 Sic dextram sæuos Dominus librauit ad ictus,
 Iplius vt species planè inimica foret.
 Quicquid erat visu pulchrū, oblectabile quicquid,
 Perdidit, ex illo nil superesse tulit.
 Insuper irarum totas effudit habenas
 In genus Israēl, & tua tecta Sion.

He.

He.

Pro placido fautore parem se præbuit hosti,
 Præcipitans sobolem magne Iacobe tuam.
 Omnia subuertit Solymorum mœnia, turres,
 Quicquid & vrbani roboris intus erat.
 Impleuit grauibus totam mœroribus urbem,
 Tristitiæque notas angulus omnis habet.

Vau.

Ipse sua immani prostrauit templa ruina,
 Hortensem, videas, dixeris esse casam.
 Quæ prius aptarat propriæ tentoria sedi,
 Vltrici euertens perdidit illa manu.
 Sustulit inuisæ solennia festa Sionis,
 Et spoliata suo Sabbatha honore iacent.
 Tradidit opprobriis reges, sacrique ministros,
 Atque ipsos iræ perculit igne suæ.

Zain.

Cultibus addictas diuinis respuit aras,
 Præcipuis etiam templa dicata sacris.
 Hostili muros, & propugnacula dextræ
 Tradidit, affligi passus & illa solo est.
 Hinc Domini implerunt lætis clamoribus ædem,
 Solenni quales plebs dabat ore die.

Heth.

Constituit Dominus validos euertere muros,
 Arx quibus æriæ firma Sionis erat.
 Hanc super emensus normam, funemque tetendit,
 Cerneret vt positu quàm foret ampla suo.
 Nec prius amouit dextram, quàm tota iaceret,
 Inque foret miseris rudera versa modis.
 Iamque adedò nullos videas superesse penates,
 Atque opere è tanto vix bene signa manent.

Nunc

Nunc muri tristes, nunc propugnacula lugent,
Omnibus exitio vasta ruina fuit.

Teth.

Absorpsit tellus emotas cardine portas,
Contriti vectes, fractus & omnis obex.
Rex captus, capti proceres abiere, ferasque
Nunc inter gentes tempora dura trahunt.
Vis periit legum, sacri siluere prophetæ,
Responsa æthereus nec dedit vlla Pater.

Iod.

In terra tacitus senio venerabilis ordo
Confedit, puluis vertice sparsus erat.
Tristia vestierat setoso corpora sacco,
Temporibus cultu conueniente suis.
Virgo oculos deiecit humi Solymæa liquentes,
Nec finit immodicus tollere ad astra pudor.

Caph.

Hei mihi continuo caligant lumina fletu,
Viscera sunt luctu turbida tota meo.
Funera dum specto miseri stragemque popelli,
Fluxit humi nostrum pene dolore iecur.
Idque magis, pueros, nondumque à lacte remotos,
Dum Solymæ in mediis specto perire viis.

Lamed.

Quum miseranda fames crudesceret vrbe, sitisque,
Deficiente cibo, deficiente mero,
Tabescens matres puerilis turba rogabat,
O vbi frumentum, mater, vbiue merum est?
In plateis igitur tam certa morte peribant,
Quam qui lætiferum corpore vulnus habet.
Sæpè puer matris gremio, amplexuque receptus,
In mæsto liquit corpus inane sinu.

Mem.

Mem.

Haecenus secum
de calamitate
populi sui lo-
quutus, in ipsum
populum allo-
quitur.

Cui te nunc similem plebs ô Solymæa, parémus
Fortunæ tandem conditione feram?

Qua tibi voce queam tantos releuare dolores:
Quod tibi solamen posse valere putem?

Namque tua immensa est, pelagoq; simillima clades,
In quo non aliquem sit reperire modum.

Quis tibi, quisue tuis poterit succurrere rebus,
Quæ poterit tantis esse medela malis?

Num.

Prædixere tui vero pugnancia vates,

Stultaque, nec lapsus corripuere tuos.

Forstitan offensæ dolor ad meliora vocasset,

Nec fieres hosti præda dolenda tuo:

Si castigassent monitu tua crimina acerbo,

Factaque, quæ Domini causa furoris erant.

Ast animi tantum proprij commenta tulere,

Mentis & insanæ somnia vana suæ,

Somnia quæ propter pulsi patriaque focisque,

Æternum fertis credula turba iugum.

Samech.

Qui te prætereunt læti tua damna recensent,

Gaudiaque ostendunt plausibus ampla suis.

Stridula contorquent vibratis sibila linguis,

Et tua derident damna, mouentque caput.

Teque adeo quisquis mutatam cernit ab illa,

Insultat læto talibus ore tibi:

Hæcine vah Solyma est tam plenum nacta decoré,

Vt fuerit cunctis suspicienda plagis?

Hæcine quæ mundi tractus dilecta per omnes,

Delicias orbi, lætitiâque dabat?

Pbe.

Phe.

En tibi diducto faciunt conuicia rictu,
 Queis tua prosperitas inuidiosa fuit,
 Certatim exagitant sanna tua fata procaci,
 Te super ingeminant sibila, dente fremunt.
 Expectata dies, aiunt, optataque venit,
 Qua tandem cupidis vrbs lanianda datur.
 Nunc ô nunc votis cesserunt omnia nostris,
 Nunc finis Solymæ sæpe vocatus adest.
 Vidimus inuisam ferro succumbere gentem,
 Quodque animus fuerat quærere, dextra tenet.

Ain.

Quæ tibi decreerat Dominus facienda, peregit,
 Quæque olim verbis sæpe minatus erat.
 Omnia subuertit, propriæ miserescere genti
 Renuit, haud cuiquam parcere cura fuit.
 Hostibus ingenti tua detrimenta fuere
 Lætitia, potuit gratius esse nihil.
 Cornua creuerunt istis hostilia damnis,
 Inualuit lapsu gens inimica tuo.

Isade.

Ad Dominum mæstis clamarunt vocibus illi,
 Proque sua tales vrbe dedere sonos:
 Certatim ô muri natæ plorate Sionis,
 Perque genas lacrymæ fluminis instar eant:
 Ne cessent gemitus, fletus vrgete perennes,
 Seu petat occasum Sol, reuehatur diem.
 Ne tibi concedas requiem misera ora rigandi,
 Perstet in officio pupula mæsta suo.

Coph.

Surgite, nec libeat solitos implere sopores,
 Sed requiem multa rumpere nocte iuuet:

Quum

Docet quid in
 afflictionibus
 faciendum.

Quum primùm vigiles seruandæ munus inibunt
 Urbis, ad æthereum tollite corda Deum.
 Pectoris ad Dominum plenos effundite questus,
 Et manent lacrymæ more fluentis aquæ.
 Suppliciter geminate manus, cæloque leuate,
 Vestraque sidereo damna referte Deo.
 Dicite quàm multos pueros indigna necarit
 In plateis, nullo subueniente, fames.

Res.

Aspice magne parens rerum, propiusque tuere
 Quàm tibi sim grauibus vinea pressa malis.
 Falsne erit, vt laniet tandem sua pignora mater,
 Inque sua vt condat viscera torta fame?
 Pignora mensuram vix attingentia palmi,
 A partuque recens corpora rapta suo?
 An patiere pios in templo occumbere mystas?
 Inque adytis vates ense perire tuos?

Sin.

In triuiis, & humi pueri iacuere, senesque:
 Qui inferret tumulis funera, nullus erat.
 Crudeli teneræ gladio cecidere puellæ,
 Consimili iuuenes interiере malo.
 Id factum Deus est, calida dum feruidus ira,
 Cuncta neci dextra nil miserante dabas.

Tau.

Accersuisti velut ad solennia festa,
 Terrores omni qui mihi parte darent.
 Bile furente tua, sic vndique clausa tenebar,
 Esset vt effugij spes mihi nulla super.
 Ciuibus è nostris qui se subduceret hosti
 Non fuit, aut trepidam posset inire fugam.

Ergo

Ergo quos primis eduxi mater ab annis,
Exitio cunctos gens inimica dedit.

CAPVT III.

Aleph.

En ego, qui virgæ Domini indignantis acerbos
Sustineo casus, pauperiemque grauem:
In tenebras miserum me ducens egit ineres,
Et tetros, quo lux non cadit vlla, locos.
In me præcipuè sese, & sua verbera, vertit,
Semper & iratam fertque refertque manum.

Beth.

Carnibus ille meis senium deforme, cutique
Intulit, attriuit corporis ossa malis.
Mœnia constructo circumdedit vrbica septo,
Cingit vtrinque meum felque laborque latus.
Me specus accepit Phœbææ imperuia luci,
Sumque illis similis quos nigra busta tenent.

Gimel.

Ne foret effugium, vallum circumdedit vrbi
Captiux, pedicas vinclaque nostra grauens:
Tristis eum querulo dudum clamore precabar,
Ipse sed auersa respuit aure preces.
Qua fuit incessus, quadrato marmore clausit,
Nec via iam restat gressibus vlla meis.

Daleth.

Me petit insidiis cæco velut vrsus ab antro,
Vtque leo impastus quem sua lustra tegunt,
Ipse meos calles penitus subuertit, & urbem
Diffregit, vacuum fecit & esse locum.
Arcum curuauit, neruumque attraxit, at ipse
Quem peterent eius spicula solus eram.

B

He.